

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitr
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir pețit 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Post și milostenie

Se apropie Nașterea Domnului, adecă pogorârea Lui din slava cerească în condițiile limitate ale vieții omenesti, din regiunea cea mai umilă a ei. Nu așteptăm un eveniment de grandoare, o intrare cu trâmbiți și tobe, o paradă care să arate cât de puternic e Dumnezeu și cât de nevoie are omul. Dar ce mângâiere ne-ar putea oferi o asemenea intrare în aceste timpuri de lipsuri și de suferințe? Cât de goală, cât de sarbădă, cât de artificială ne-ar părea ea? Ce incapabilă ar fi să rezolve măcar una din grelele năcazuri cu cari luptă omul de azi?

Dacă li s'a părut vreodată unor «înțelepți» ai veacului, cari nu știu de năcazurile concrete ale vieții, că o asemenea arătare a lui Dumnezeu în lume, este un prilej de scandalizare, timpuri ca ale noastre sunt mearg să pună în lumină măreția adevărată a acestui act al lui Dumnezeu.

Maturitatea pe care timpul în trecerea lui a dăruit o sufletului omenesc, l-a făcut să-și dea seama tot mai mult de ineficiența actelor pompoase și a ceremoniilor de găunoasă strălucire teatrală.

Din nenorocire însă tot mai sunt și azi destui oameni cari cred că pot rezolva problemele sociale și de stat cu fastul unor serbări cari întimidează pentru moment mulțimile cu strălucirea lor orbitoare. De fapt ele nu înseamnă însă decât cel mult o amănare, o acoperire forțată a realităților aspre cari odată și odată tot își impun voința.

Biserica, ținută în ființa ei prin Duhul Sfânt la înălțimea înțelepciunii divine arătată în opera de mântuire, și-a arătat conformitatea ei cu voia Domnului, când a stabilit drept mijloc de pregătire a credincioșilor pentru primirea lui nu lustruirea pe dinafară, ci înfrânarea prin post, împutinarea pretențiilor proprii și ajutorarea apropielului.

Intru smerenie vine Domnul, intru smerenie trebuie să-l primim, consolidăți în ea sincer printr'un îndelungat exercițiu.

Prin timp de post ne apropiem de zilele întâlnirii cu Domnul care se naște și care învie.

Trebuie să fie o legătură mai intimă între post și voia Domnului.

De obicei se stăruie asupra efectelor de ordin spiritual ale postului. El înfrânează egoismul biologic al naturii noastre, la spatele căruia stă egoismul spiritual. Prin postele nesaturate ale trupului se străvăd și se sporesc: patima mândriei spirituale — dornică să arate altora superioritatea în bunuri și în gusturi —, a invidiei, care nu poate suferi să aibe altul mai mult, a urii, a mâniei. Egoismul, pretențiozitatea, setea de extindere a eului peste toți și toate, trebuiesc atacate și din latură tru-

pească și din cea sufletească. Altfel nu reușești să realizezi absolut nici un progres.

Dacă nu obții prin exerciții de înfrânare stăpânire asupra trupului, pune el stăpânire pe tine. Iar omul lipsit de libertate față de trup, e lipsit și față de spirit. Patimile trupului pun în mișcare pe ale sufletului. Un om care-și pune centrul preocupărilor în mâncare, se umple de ură spirituală dacă nu e satisfăcut.

Chiar putem spune că la om mai mult se aprind patimile spiritului prin ale trupului, decât invers.

În orice caz patimile sunt acelea prin cari omul e o ființă plină de sine și se revarsă asupra tuturor cu gând de aservire, de anulare. Patimile sunt expresia egoismului, care e totdeauna pătimăș, nemulțumit, tulburat, subminându-se prin acest fapt omul însuși pe sine. Omul se devorează prin patimi, prin egoism pe sine însuși.

Egoistul plin de sine, acoperit de excreșcența nesănătoasă a patimilor sale, nu are loc în sine pentru Dumnezeu și nu are vederea descoperită pentru El. Omul mândru nu vede valoarea și existența profundă și demnă de apreciat a altuia. Nu poate intra în relație adevărată cu altul. Cu atât mai puțin poate cunoaște și primi pe Dumnezeu. Nu e poartă deschisă spre inima lui. E închis între zidurile învățoșate ale preocupării exclusive de sine. Toată privirea lui e orientată numai spre sine. Și când privește în afară se vede tot pe sine ca stăpân.

Postul e deci ofensiva voinței noastre împotriva patimilor trupului, împotriva celei mai sensibile și mai vulnerabile părți în raport cu păcatul. Când pot sili trupul să mănânce timp îndelungat mai puțin, să mănânce ceea ce nu-i atât de gustos, atât de plăcut, când îl pot sili să primească mâncarea nu pentru că simte un apetit și nu pe aceea spre care e dus de apetit, ci pentru că știu prin judecată că o anumită hrană e necesară pentru întreținerea lui, am realizat o mare biruință a voinței și a spiritului asupra patimilor, asupra egoismului și am depărtat o mare parte din materia incendiară a patimilor spirituale.

Structura ființii noastre e astfel alcătuită de Dumnezeu că înfrânarea și postul îi prieste. A constatat-o azi și medicina și astfel după veacuri întregi de ridiculare a postului din partea intelectualilor, azi au devenit ei cei mai mari apologeti ai lui, deși numai din motive medicale și numai în teorie, trecerea la practică făcând-o numai când sunt forțați de boală.

Dar cum s'ar putea explica această incompatibilitate între trupul nostru doritor de hrană cărnăoasă și între această hrană, dacă nu prin orânduirea lui Dumnezeu?

Cu toate acestea rațiunea postului încă nu o vedem explicată prin motivele ce se aduc de obicei și pe cari le-am expus în aceste rânduri.

De ce a lăsat Dumnezeu o asemenea alcătuire a trupului nostru? De ce a lăsat ca înfrânarea trupească să aibă o asemenea însemnătate pentru viața noastră spirituală și pentru legătura cu El?

Rațiunea ultimă se află în caracterul nostru de ființe îndatorate față de semenii. Nu suntem făcuți să ne gândim numai la noi, ci și la alții. Dumnezeu ne-a creat cu trup ca să avem lipsă de hrană materială, dar posibilitățile hranei nu le-a dat în proporții infinite încât fiecare să poată consuma nepreocupat de trebuințele altora. Ar fi creat asemenea posibilități infinite numai când nu ne-ar fi dat caracter de ființe reciproc obligate, ci ne-ar fi făcut ca pe niște monade închise hermetic una față de alta. În proporția limitată a materiei de consumat și în necesitatea tuturor în raport cu ea, Dumnezeu ne-a indicat obligația reciprocă a unuia față de altul. Orânduirea aceasta e un mijloc de educare a noastră în dragoste și comuniune, prin înfrânare.

Omul poate trăi și cu mai puțin. Să se gândească deci și la semenii, să aibă și ei un minimum de traiu.

Omenirea de azi caută, în svârcoliri sângeroase, soluția problemei sociale a repartiției bunurilor, după ce a căutat zadarnic o soluție pe căi pașnice. A ajuns însă la ucideri în masă, dar n'a ajuns la o soluție. Pe calea pe care a apucat nici nu poate găsi o soluție. De aceea uciderile se vor aplica sub un pretext sau altul la mase tot mai mari. Uciderile acestea însă ce sunt decât ducerea la extrem a egoismului individual, național sau de clasă?

Pe linia egoismului nesăturat nu se poate găsi altă soluție a problemei sociale.

Soluția cea adevărată se află numai în conformarea noastră cu indicațiile ce ni le dă Dumnezeu prin porunca înfrânării și prin aplicarea concretă a ei în post.

Omenirea a bagatelizat această poruncă. Ea a promovat și promovează neîncetat pretențiile de consumare și de lux. În această direcție vede progresul, vitalitatea, civilizația timpurilor viitoare. Prea adesea vedem cum și creștinismul e interpretat ca neobligând la înfrânare.

Problema înfrânării e mai adâncă, mai esențială pentru ordinea vieții omenesti decât ca ea să fie privită fugitiv cu un zâmbet superior. De fapt ea a început să fie luată uneori în combinație și aplicată în încercările mai noi de organizare a Statelor.

Ca reprezentanți ai creștinismului trebuie să-i punem din nou în lumină fețele importante pe cari i le-au arătat Sf. Părinți.

Dar în afară de misiunea aceasta pe plan general, trebuie să punem azi la inima oamenilor datoria postului în strânsă împreunare cu cea a milo-

steniei. Sunt două forțe prin cari se poate ținea întrucâtva piept cu marile lipsuri și suferințe de azi.

D. STĂNILOAE

La sfințirea bisericii din Văleni

Înaltul nostru Ierarh dela Sibiu nu cunoaște obstacol în drumurile-I duhovnicești. În vreme de toamnă târzie, de îngheț învăluit în ceață, — dat-a botelul sfințirii și bisericii din Văleni, la sărbătoarea Intrării în biserică. Cu toate dificultățile drumului și-ale vremii, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, însoțit de părintele consilier I. Grovu, arhidiacon I. Circov și prof. Candide Popa — făcându-și-a în dimineața cenușie a zilei intrarea în comuna, care-L aștepta cu mic și mare, întâmpinându-L prin delegații ei cu salutul binevenirii, cu pâine și sare, în melodia cântării «Pre Stăpânul...», executată de corul băeților de școală.

În fața bisericii, soborul de preoți prin protopopul tractual, Alex. Brotea se adresează în cuvinte calde, Înaltului chiriarh, care, sărutând sfânta Cruce și Evanghelie, își exprimă bucuria curată pentru fapta înălțării noului Sion, și dragostea hotărârii de-a sfinți această biserică.

După rugăciunea de sfințire a apei, în sunetul clopotelor, întrerupt de momentele solemne ale înconjurului bisericii, după întreita lovire cu sf. cruce în ușă, se face intrarea în biserică și'n altarul, în care începe slujba sfintei Liturghii.

Cuvântul Arhierelui coboară, cu verbul-I cuceritor la nivelul de înțelegere al poporului. Prin minunate exemplificări stăruiește asupra darului cu care Dumnezeu a înzisat pe om: sufletul. Biserica se roagă pentru sufletul omului, pentru sufletul neamului, pentru sufletul cu care se intră în împlinirea voinții lui Dumnezeu. Și-apoi... sfaturi părintești, de viețuire creștinească, românească: bunătate, milă, jertfelnicie, rezistență în necazuri și încercări, cinstirea căminului familiar și grija în creșterea copiilor, respect pentru autorități, dragoste, încredere și devotament Regelui și Conducătorul statului, — cerând credincioșilor, ca noul locaș de închinare să-l consfințească cu viața lor trăită în duh evanghelic.

Masa amiezii, — de post, — imbiase Înalt Prea Sfințitul ocazia să pună preoților de față diferite întrebări despre traiul, preocupările și necazurile lor, povestind în același timp impresii din călătoria misionară și arătând aspecte și particularități de-ale bisericii basarabene. Cuvântul de despărțire, turnat în căldură părintească, a fost îndemnul la trăire pașnică și creștinească.

Un amănunt: pe lângă cele ale sufletului, Înalt Prea Sfințitul luase ceva din Văleni: o veche și originală stîngătoare de luminări, pentru muzeu...

Dumnezeu să ni-L țină întru mulți ani! — *Coresp.*

Dușmanii Dogmelor

Decăderea Dogmelor, volumul I, de Ilariu Dobridor. București 1941. Editura Cugetarea.

Omenirea trăiește timpuri de înclăștare, de neliniște și tulburare. Este un murmur general, un neastâmpăr clocotitor, în omenire. Ne dăm seama de faptul acesta din experiența și observația zilnică.

Cine va putea spune că omul modern mai are vreun reazem, vreo certitudine și vreun câmp al siguranței? Nimeni.

Această constatare nu este suficientă. Trebuie să-i aflăm și cauza.

Cugetarea omenească în neastâmpărul ei s'a străduit să alle și acest „punctum saliens” al vieții omenesci. Se dau răspunsuri diferite. Spengler vede neastâmpărul epocii moderne în însuși spiritul omului, care e — spune el — faustic. Omenirea și-ar fi deplasat centrul preocupărilor sale sufletești. N'o mai astâmpără vechile forme și concepții de viață. E se toasă de altceva și către acest ceva, imprecis, neafiat, omenirea tinde faustic. Care este acest spirit faustic? Omul modern are tendința spre prăpăstios; în toate domeniile iubești acesteale fulgerătoare.

E „vehement, dinamic, analitic, infinițezimal, dominator, spărgând normele”; iată spiritul faustic.

Keyserling vede neastâmpărul epocii moderne în „forțele telurice” declanșate. „Viața noastră spirituală — spune el — curge frământată sub semnul unui cataclism. Un cataclism atât de profund că poate fi comparat cu un dezastru; o revoluție atât de răscolitoare că este comparabilă cu o eră geologică. Criza actuală se datorește unui cutremur istoric căruia nu i se poate preciza centrul, vibrația și unda; dar care ne coboară pe un povârniș al istoriei, — clintită în temelile ei, — asemănător unei mari catastrofe”, (p. 55).

Berdiaeff vede neastâmpărul contemporan în orientarea omenirii spre un nou ev mediu.

Adevărata neliniște contemporană o vede Ilariu Dobridor în cu totul altceva: Se datorește decăderii dogmelor. Spiritul omului modern a căzut de pe pedestalul pe care stătea. Socul său spiritual s'a dărâmat.

Cui se datorește această neliniște? Cu alte cuvinte, cine a contribuit la căderea dogmelor?

Ilariu Dobridor răspunde succint: spiritul iudaic.

Această forță tenebroasă, asiatică, cu porniri subterane, a sfărâmat siguranțele noastre spirituale, a spart omeanul cel liniștilor al sufletului, care se alina pe apele cristaline ale concepției armonice elenoromane și a introdus în lume disarmonia și anarhia spiritului.

Dar care sunt acele puteri, siguranțe absolute sau dogme pe care se baza spiritul omului? Ilariu Dobridor le vede în concepția triadică eleno-romană și creștină. Sufletul omului — spune el — nu poate trăi fără absoluturi, fără constanțe, atât în lumea dinafară, cât și în cea dinlăuntru. El caută să se lege de stâlpii constanțelor, pe cari și le creiază, căci aceasta este esența omului: să creeze. Aceste constanțe sau absoluturi sunt așezări dumnezeiești, — spunem noi.

„În lumea care se primenește mereu, omul are nevoie de reazem, de permanență; are nevoie de un punct rezistent în undele vieții suferinde”, (p. 18). Aceste constanțe le-a creat omul înafară și înlăuntru său, și se află în cultura eleno-romană, pe care se sprijină cultura creștină a Europei.

Înafară a creat omul constanțele: substanța, lucrul și legea; cărora le corespunde în intern: eul, conceptul și norma (norma morală).

Pe aceste constanțe triadice: externe și interne se sprijină și s'a sprijinit întreaga desfășurare a spiritului omenesc creator. Conceptele sunt de origine eleno-romană și sunt reluate în creștinism de către Dionisie Areopagitul și Thoma de Aquino. A operat cu ele Socrates și Plato, dar și Sf.

Părinți și marii cugetători bisericești. Interesant cum aceste absoluturi corespund ideii divine treipostative din concepția creștină. Tocmai aici Plato se apropie de creștinism.

Absoluturile creaturale sunt disolvate de iudaism. Iudaismul este asiatic, refractar și monoidic. Tendința lui este să se europeizeze.

Aceasta nu se poate face fără a distruge valorile vechi ale bătrânului și frământatului continent. Așa încât iudaismul începe să nimicească tot ceea ce este valoare superioară în om și lume. Începe distrugerea dogmelor eleno-romane, pe care le-au observat Spengler, Keyserling și Berdiaeff, dar care n'au tras adevăratele consecințe.

Care sunt dogmele pe care Ilariu Dobridor le vede căzute de pe socul de marmură al culturii greco-romane și de sub semnul biruitor al crucii? Ilariu Dobridor le înșiră în legătură cu triada constanțelor: dogma etică, logică, socială, cosmologică estetică și politică, deci toată valoarea spirituală a omenirii.

Toate aceste se învârt sau au ca centre de preocupare: *omul*.

Care este concepția lui despre om? Cea creștină. Omul este imaginea lui Dumnezeu. El este, cum spune Jacques Maritain, o ființă metafizică, cu dorința de mântuire și cu tendința de perfecțiune. Deci o ființă perfectibilă. Perfectibilitatea o împlinește omul pe calea ascetică și prin dragoste. Iubirea este unirea sufletului cu Dumnezeu, dar și calea de stabilire a relațiilor. Dogmatica are la baza sa iubirea, care este revărsarea sau dăruirea lui Dumnezeu în lume. „Dumnezeu ieșind din sine însuși, din sfera perfecției sau imperfecției Sale, a abandonat contemplația absolută și eternă, creind lumea pe care a așezat o în temporal, dar a incurajat o cu iubire, dându-i putința de a transcende temporalul”, (p. 24). Iubirea care este cea mai esențială cale de întâlnire a omului cu Dumnezeu și pe care concepția creștină o ridică la cea mai înaltă dogmă, este total răsturnată. Pentru Freud ea nu este decât degradantul „libido”. Iată răsturnarea de valori și coborârea omului la rangul cel mai de jos.

În concepția creștină omul este trup și suflet. Dar trupul este stăpânit de spirit. Ce face iudaismul cu noțiunea de om? O degradează. Omul este simplu: carne, trup, cu porniri instinctuale, ca la Bergson, cu dominarea totală a sexualității ca la Freud și Weininger. Rezultatul îl știm cu toții, care este.

Geniul pentru noi este revărsare de har ceresc, este depășire a cosmosului și o ridicare spre sferele astrale. Pentru evrei? Răspunsul ni-l dă evreul Lombrozo. Pentru el geniul este o apariție abnormă în sânul societății, care aduce „nebunia”, (p. 72). În fond, înălțimea lui se trage dela stările fizice și rănile, care macină și dor în călătoria lui anatomică”, (pg. 72).

Viața omului este o tendință spre porniri josnice și inferioare. Dacă acestea nu se pot manifesta, ci se refulează — spune Freud — atunci poate să producă manifestări pe care le numim înalte. Numai conveniențele sociale îl înfrânează pe om să nu se arate în toată goliciunea sa. Toate manifestările sunt însă de ordin sexual sau trădează o pornire sexuală, începând din fragedă pruncie, dela pieptul mamei până la sfârșitul vieții. Pentru el norma morală este o piedecă în manifestarea naturală a omului. Înlătură, deci, cu orice normă morală.

Astfel Freud, Weininger și Lombrozo desființază etica și degradează omul, îl „descreștinează”, cum zice Ilariu Dobridor. Adecă îi rupe legăturile cu sferele senine ale cerului, de unde-i vine omului toată lumina și de unde așteaptă toată nădejdea.

Viziunea omului degradat, a omului morbid, fără suflet și fără rațiune, a omului

instinctual, este în democrație, iar începuturile ei în revoluția franceză.

Dar nu numai dogma etică și prin aceasta noțiunea de om sunt degradate, ci și celelalte dogme.

Prin Socrate, Plato și Aristotel se pun bazele logice, una și universală. Pe calea logică putem afla adevăruri universale recunoscute. Logicianismul vechiu a fost reluat și încreștinat de Dionisie Areopagitul și mai târziu de Thoma d'Aquino.

Pe cale rațională noi suntem în stare să cunoaștem și să desprindem realitatea. Aceasta o recunoaște și Kant. Numai că el sapă prea mare prăpastie între lumea noumenală și fenomenală.

Dogma logică o răstoarnă Bergson. Rațiunea este neputincioasă și se învârtă în vid. Ea trebuie înlocuită cu o altă facultate: instinctul, pentru că „numai el este capabil să ne introducă în natura intimă a lucrului așa cum există, răsucindu-ne asupra noastră înșine”, (p. 76).

„În creștinism, omul e ființă dotată cu rațiune, deosebitor prin ea pe scara biologică și prin ea apropiindu-se de Dumnezeu”, (p. 75). Pentru Bergson, omul nu mai e rațiune, ci intuiție; nu mai are luminile spiritului, ci fulgerările instinctului lucid (p. 76). Bergson nu cunoaște opoziția dintre spirit — corp, și subiect — obiect. Bergson ajunge la un monism, caracteristic concepției iudaice. Dar tocmai aici e și marea lui greșală. Reducând totul la intuiție, al cărei conținut este instinctul, formulatorul „elanului vital” coboară, în granițele josnice, spiritul omenesc. Nu mai e rațiunea, „intelecția rațională”, legea operabilă a imanentului și transcendentului, care reprezintă ierarhia, ci intuiția, care duce la anarhie, ceea ce în alți termeni înseamnă primatul instinctului. Prin aceasta Bergson disolvă logica și aruncă pe om în haos și prăpastie.

Pe plan social evreul Karl Marx va desființa valorile eterne ale omului și-l va reduce la starea de animal. Vagabondul Berlinului și al Londrei pleacă dela materialismul filosofic, al cărui centru este atomul pentru a ajunge la concepția socială numită comunism.

Pentru interpretarea sistemului său materialist li va servi filosofia idealistă a lui Hegel, dela care împrumută dialectica. Pentru Hegel lumea este un produs al ideii revărsate în lume și întoarsă în sine. Lumea se prezintă ca un proces triadic: teză, antiteză și sinteză.

Karl Marx împrumută dialectica hegeliană a sistemului triadic, pe care o răstoarnă. Până când în idealism, materia este absorbită în idee, în marxism ideea e absorbită în materie.

Lumea este produsul fatalității; faptele istorice, întreaga dezvoltare a omenirii au o singură explicație: *starea economică*.

Viața spirituală e o simplă suprastructură artificială, care trebuie să fie subordonată întru totul materiei. Karl Marx păstrează sensul revoluționar al triadei idealiste și o folosește în sensul său iudaic. Și viața socială se prezintă sub formă de triadă, ca luptă de clasă: exploatorul (teza); exploatați (antiteza) și stat proletar (sinteza). În locul conceptelor lui Hegel, Marx stabilește ca termeni ai contradicției: *clasele*. Marxismul are o finalitate: crearea statului proletar, de dominare universală.

Intrevădem scopul mesianic monist al iudaismului.

Pentru marxism „esența omului este forța de producție, iar manifestarea lui e raportul de producție. Forța de producție este baza raportului de producție, iar raportul de producție este originea claselor sociale. Cu un cuvânt procesul economic generează clasa socială”, (pg. 138).

Clasa socială are structura și suprastructura sa. Structura sa o formează *economicul*, partea cealaltă de idei, morală, etc. formează suprastructura nu marxismului social. Când suprastructura nu mai corespunde stării de producție, când ideile, morala, etc., nu mai corespund economicului, atunci urmează *revoluția*. De aici va pleca Lenin pentru a formula principiul revoluției permanente.

În creștinism omul este imaginea lui Dumnezeu.

Raporturile relaționale se stabilesc prin dragoste. Mântuirea este personală. Omul creștin este o finalitate, subordonat puterii lui Dumnezeu, de care omul se simte legat ca de Creatorul său. În marxism omul este robii clasei. El este un mijloc pentru omul viitorului. „Individul nu mai este o finalitate, ci un instrument pentru realizarea viitorului care e un scop”, (pg. 140). În concepția marxistă, omul este un atom anonim, fără viață, imaterial, aparține speței și e o categorie cantitativă. El valorează atât cât produce.

În creștinism omul valorează câtă valoare morală e în el.

Sufletul este o entitate, ce-l ridică la o înaltă demnitate.

Marxismul nu cunoaște sufletul. Totul este materie. Prin aceasta degradează valoarea omului și-l depersonalizează, vărându-l în clasă. Marxismul este o concepție antipersonalistă. Individul nu contează; clasa e totul. Zeul terestru al individului e statul proletar, care va produce raiul dorit de toți cei exploatați.

În concepția sa despre clasă și individ, evreul vagabond din Berlin, la Londra se va întâlni cu concepția sociologică a lui Levy Bruhl și Durkheim, pentru care clasa este anterioară individului.

Ce este esențial în marxism? Urmărirea scopului iudaismului. Fără spațiu, evreului nu-i trebuie stat național.

Neavând spațiu geografic, evreul nu are lipsă de teritoriu limitat, în care națiunea să trăiască, ci națiunea servește ca un scop pentru realizarea statului iudaic proletar și universal. Când concepția monistă a iudaismului se va realiza, se vor stabili dogmele iudaice. Până atunci totul trebuie să plutească în haos, pentruca mai ușor să se poată ajunge la realizarea instrumentului de dominare universală, care este statul proletar și la care se va ajunge numai prin revoluție.

Aceeași tendință de dominare universală a dus pe evrei la crearea celui conglomerat, care era Liga Națiunilor, și în care cuvântul hotărâtor îl aveau lojile masonice. Exponenții de căpetenie erau Leon Blum și Litvinov. La baza Ligii era o concepție iudaică, aceea de a considera națiunile ca uniități matematice și forțe vii.

Prin Liga Națiunilor se urmărea desființarea statelor naționale și dominarea iudaismului. Deci o altă dogmă disolvantă, cea politică.

Dar atât Leon Blum, cât și Litvinov își văd partida pierdută. Națiunile sunt realități organice și forțe vii. Ele nu sunt uniități matematice cu care să poți opera după plac, ci entități cu de sine stătătoare, cu specificitățile și puterile lor spirituale proprii.

Acestea le fac vii și le dau tăria de a se ridica peste veacuri.

Așa precum au disolvat dogmele: etică, politică și socială, tot așa, evreii, care n'au nimic armonic în ei, ca fiind asimetrici, au desființat și dogmele: cosmologică și estetică.

Evreii n'au decât o inteligență demonică. Robi al materiei, niciodată nu s'au putut încadra în trăirea unor concepții superioare de viață.

Prin Einstein iudaismul desființază dogma cosmologică. Pentru Einstein totul este relativ. Înlătură certitudinea newtoniană a timpului, spațiului euclidian și universul lui Galileu, înfățișând „o lume vălurată și ondulată, în care prezidează o lege a curbei”, (pg. 70) și conchide la o teorie a relativității, în care nimic nu mai e sigur. Pentru Einstein „există un timp local, adecă relativ la fiecare punct al spațiului”, dar prin aceasta desființază conceptul de absolut și-l egalează cu cel relativ și reduce astfel dualitatea: „energie-masă”, „forță-materie” la monismul iudaic.

Iar, prin empirismul aprioric al lui Husserl, evreii au provocat mizeria metafizicelor contemporane. Căci se știe „omul este o ființă metafizică” — spune Jacques Maritain, cu pasiunea adevărului și generalului în sânul său. Prin pasiunea concretului (Bergson), a relativului (Einstein), a marxismului noetic (Husserl) sau prin

aberațiile absurde ale erosului sexual (Freud și Weinger) se dărâmă metafizica și pasiunea absolutului rămâne lipsită de sens.

În etică evreii nu sunt capabili de artă, pentrucă nu au simțul armoniei. N'au fost niciodată în stare să producă opere de artă cu valoare universală. Totdeauna au exaltat sentimentele cele mai josnice. Prin reprezentanții lor: Marcel Proust, Zweig sau Emil Ludwig aduc haosul în literatură și sparg domul esteticului universal. Sunt dușmani ai romantismului, pentrucă nu-l înțeleg. În locul romantismului vor introduce literatura bizară a hrubelor și tavernelor.

În locul poeziei înălțătoare vor introduce futurismul, druiismul, dadaismul, toate forme decadente ale spiritului estetic, prin care vor preamăni bolnavicios al lui Freud sau Weinger, sau apetitul instinctual al lui Bergson.

Heine sau Otokar Fischer, poeții lor mari, nu aduc în poezia lor altceva decât nostalgia orientala-asiatică. Toată literatura evreiască e minoră, cum minor le e sufletul autorilor.

Peste tot se urmărește același scop iudaic: producerea haosului, tulburarea valorilor eterne, reducerea la nihilism iudaic.

Putem urmări această chestiune și la o parte din scrisul nostru postbelic. Ce ne-au adus, pe scriitorii lor un G. Bogza, F. Aderca, etc., pe care un profesor de universitate îi așează alături de Eminescu, Coșbuc și Creangă, altceva decât haosul și exaltarea sentimentului josnic bolnavicios, cu punct de plecare în Freud, Weinger și tovarășii.

Care este scopul urmărit de forța iudaică prin această desagregare a spiritului omenesc? Este dominarea universală a iudaismului, care se va ajunge mai ușor prin producerea haosului în toate. Pentru acest scop evreii nu vor cruța nimic, ci îl urmăresc cu diabolică perseverență.

În scopul lor de înfăptuire a imperiului universal iudaic, evreii sunt sprijiniți de cele două surori *teosofia* și *francmasoneria*. Teosofia, a creului prezident este Mac Gregor, sora evreului Bergson, urmărește anihilarea creștinismului prin prețuirea egală a tuturor religiilor. Iar francmasoneria este școala hrubelor, a ascunzișurilor, de unde se pun la cale planurile satanice ale forței iudaice.

Evreii fac ceea ce fac, pentrucă au a perspective creștinismului, tendința de a plasează totul în viitor. Pentru ei Messia n'a sosit. Îl așteaptă și-l vreau ca un Messia terestru.

Creștinismul are reminiscența harică, ce consistă în nostalgia paradisului, adevărat reînnoirea în formele pure, ale fericirii edenice, de viață cu Dumnezeu. Pentru creștinism Messia a sosit. Lupta este pentru realizarea scopului adus de Messia în lume.

Trup și suflet, omul creștin va avea mereu dorința după ceea ce este esență, normă absolută, unire cu Dumnezeu.

Omul iudaic este numai trup, de aceea coboară în pământ și luptă pentru acesta.

Distanța este enormă, ca între cer și pământ, lumină și întunec.

Cu certitudine, biruința va fi a spiritului. Lumina va învinge întunecul, iar omenirea își va făuri acele adevăruri absolute, cu care va sta, zid neclintit, în fața tuturor isbeliștilor. Aceste adevăruri de siguranță universală sunt în Hristos. Cu El este restabilirea dogmelor, cu El este viața sigură și armonică.

Autorul n'o spune. Dar concluziile se impun și se deduc.

Pr. Ioan Chioaru

Sprijin pentru săraci. Ministerul de Interne a luat măsuri să înființeze cantine, pentru locuitorii săraci și pentru cel complet lipsiți de mijloace materiale, — pe tot cuprinsul țării. În cantine se vor servi zilnic mese cu preț redus, precum și mese gratuite. O astfel de cantină va lua ființă și în orașul Sibului.

Satul românesc în cumpăna neamului

Satul românesc a fost totdeauna chezașia zestrei noastre spirituale ca neam. Orientarea ni s'a învățat în jurul acestei dominante a gândului românesc, iar orizontul înaintărilor noastre în veac și-a lărgit sau îngustat dimensiunile de siguranță obștească, în raport direct cu adierile sau învățările spațiului rustic.

Nici un pas de încercare pozitivă nu s'a făcut în câmpul de bătaie al istoriei noastre străbune, fără a se pipăi pulsul de înviorare sau stagnare al satului.

Abandonarea satului, când e vorba de marile înfăptuiri, te constrânge să îmbrățișezi calea riscului și să ajungi, mai de vreme sau mai târziu, la marginea dezastrului ce te așteaptă.

Urzeala neamului nostru s'a înfăptuit în răsăritul de soare al satului și de acolo a purces acel fond etnic, prin care l-a strecurat până azi, vremeliu.

Astăzi, când văzduhul e haos și lumea infern, când pământul își răzvrătește adâncurile în spumegânde valuri de ură, când te saturi până la refuz de viața cosmopolită, e necesar să-ți afli un mediu în care te poți regăsi ca om al vremurilor de pace.

Starea de război, fiind o stare extremă, e lucru firesc ca în acest interval și mentalitatea oamenilor să intre în alt cadru de evoluție decât cel de până acum. Dumnezeu a voit ca tocmai în anii aceștia, de încrucișare a spațiilor, durerea și nesiguranța vieții să devină și mai intense prin contribuția de negativ a naturii care s'a așezat binisor de-a curmezișul intereselor vitale.

Acești doi factori — ca să zicem așa —, războiul armelor și războiul naturii, determină și spiritul satelor noastre într'un fel oarecare. Poporul dela sat, fiind popor al gliei, toată atitudinea sa față de viață e dictată de acest atașament al lui. Câtă vreme e lângă pământul său și-l poate munci nestingherit, e omul care are dela Dumnezeu tot ce-i trebuie. Cum însă anii din urmă l-au cam îndepărtat, și la propriu și la figurat, de reveneala gliei, adaptarea lui, la alt ritm de viață a provocat stări de neliniște în aceștia auguri ai păcii, — dar nu l-au pus, pe drum de revoltă, întrucât, prin firea sa, e omul păcii. Cu natura nu se pune în ceartă, ci așteaptă totul cu resemnare ca fiind dela Dumnezeu, pentru anumite păcate.

Deci, ideea unei pure teologii stă la temelia vieții sale și în baza acesteia își orânduiește întregul al existenței. Credința și supușenia cinstită sânt, și la data prezentă, podobeale spiritului satelor românești.

S'a zis că vremurile de grea cumpănă totdeauna au fost hotărâtoare pentru înmugurirea credinței în toate clasele sociale; dar, pentru poporul dela sat, aceste vremuri au fost și sânt cu atât mai prielnice pentru înzdrăvenirea lui duhovnicească. Acum i se adâncește și mai mult pătura de credință care l-a ocrotit de molima vicisitudinilor vieții.

Mulți, din celelalte clase sociale, atunci când îi copleșește negrul vieții, îi rețază firul; ori de e cumva stare de război, se doresc în linia întâi — dintr'un motiv de rând: ca să scape de viață. Anevoie se întâlnește acest lucru în rândul locuitorilor din sat. Dacă aceștia se despart așa de greu de glie și-o sărută când le vine ordin să plece, cu atât mai greu se despart de viață și mai ales din motivul că nu li-ar oferi un anumit confort...

Iată o nouă caracteristică a spiritului dela sate! Omul știe că viața e dela Dumnezeu și nu și-o poate smulge el, nici o poate dărui oricui și pentru orice. Dimpotrivă, pentru Dumnezeu e în stare să-și jertfească cea mai scumpă

fără de vreme ce o are disponibilă între viață și moarte.

E drept că sânt și între fiii satelor excepții care-ți smărășc nădejdiile, dar pe aceștia-i socotim drept bastarzi ai climatului sufletesc dela sate... Și e bine că de aceștia sânt puțini, ca săcara prin graț...

Să învățăm a purta grija satului ca un preludiv al marilor biruințe ce vor să vină, așezând în cumpăna neamului tot ceea ce ne ofere satul spre înveșnicirea acestui popor, care nu poate accepta scăpăturile în istorie.

Preot Nichifor Todor

Nr. 16411/1941

AVIZ

Oficiile protopopești cari au primit efecte de iarnă pentru soldați din parohiile protopopiatului, le îndrumăm să le expedieze imediat la Consiliul Arhiepiscopesc — Sibiu, pe lângă un tablou, conform dispozițiilor din Circulara cu Nr. 14.353 din 3 Octomvrie 1941, apărută în Telegraful Român pag. 4, Nr. 41, din 5 Octomvrie 1941.

Sibiu, la 18 Noemvrie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Ziua de 1 Decemvrie, conform hotărârii dlui Mareșal Antonescu, conducătorul statului, se va sărbători prin serviciu religios, săvârșit la ora 11, în toate bisericile locale, care vor participa autoritățile locale civile și militare, precum și o delegație a foștilor și actualilor combatanți și invalizi de război. Nu se vor ține discursuri la această ocazie. Se vor arbora drapelele. Scoatele și autoritățile publice vor lucra.

Cerc religios — în Branul de sus s'a întrunit în 8 Noemvrie 1941 în parohia *Simon b. n.*, sub președinția pâr. Ioan Budu.

La ora 9 dimineața se începe serviciul utreniei, continuându-se cu slujirea în sobor a sfintei liturghii. Predica zilei a fost ținută de Pr. Gh. Enescu-Peștera, care a arătat rolul ingerilor în iconomia mântuirii ca și importanța lor în viața zilnică a credincioșilor, încheind cu o rugă pentru M. Sa Regele Mihai I. Se oficiază, apoi, Te-Deum pentru M. Sa Regele, și se slujește parastase în pomenirea eroilor căzuți pentru Cruce, și a preoților decedați ai cercului.

Pr. Moise Benga-Șirnea conferențiază despre: „Educația în familie”, arătând rolul acesteia în formarea religios-morală și națională a tinerelor odrasle.

Președintele Cercului elogiază persoana tânărului Suveran și dă sfaturi de folos mulțimii din biserică.

Participant.

Cereși

Catalogul

publicațiilor editate de Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și SIBIU

Lot 25

Alcătuiește indemnul I. P. Sfințitului Mitropolit NICOLAE al Ardealului de Pâr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcului de Catalog informează rapid, complet și onest asupra bogatei recolte cărțurărești a Sibului ortodox. Scurte extrase, din recenziile apărute în diverse periodice române și străine, însoțesc lucrările de mare răsunet ieșite din teascurile tiparului șagunet sub păstorirea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Sistemul utilizat la alcătuirea lui, face din acest Catalog un model al genului.

Numai marile case de editură din Apus se pot mândri cu realizări atât de isbutite.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Decemvrie 1941

1. În fiecare zi dimineața la ora 6¹/₂ Utrenie și în continuare la ora 7¹/₂ Sf. Liturghie. Seara la ora 6 Vecernie.
2. Luni, Miercuri și Vineri, după Sfânta Liturghie se săvârșește Sf. Maslu la ora 8¹/₂, pentru cei din război. Seara după Vecernie «Acatistul Maicii Domnului».
3. În Duminecă și Sărbători dimineața la ora 8¹/₂ Utrenie, iar la ora 9¹/₂ Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
4. Sămbătă în 6 Decemvrie (Sfântul Nicolae) servește: I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobeț, prot. stavrofor Dr. D. Stăniloae rectorul Academiei teologice „Andreiane”, prot. stavrofor E. Cioran cons. mitropolitan, prot. Ieronim Grovu cons. mitrop. și prot. M. Neagu; diaconii: Ioan Circov și Nicolae Mladin. Predică: diaconul Nicolae Mladin. După masă la ora 4 la „Oastea Domnului” predică: preotul N. Vonica.
5. Duminecă în 7 Decemvrie servește: Prot. M. Neagu, preotul prof. la Acad. teologică Dr. Liviu Stan și Anat. Scurtu și prof. Dr. N. Balcă. Predică: Dr. Liviu Stan. La „Oastea Domnului” după masă la ora 4 predică preotul prof. Zosim Oancea.
6. Duminecă în 14 Decemvrie servește: prot. M. Neagu, preot-profesor Zosim Oancea și D. Călugăr directorul școalei de cântăreți; diaconii: Alex. Popa și Sim. Macarie. Predică: preotul profesor Zosim Oancea. După masă la ora 4 la „Oastea Domnului” predică: protopop M. Neagu.
7. Duminecă în 21 Decemvrie servește: cons. Em. Cioran, prot. Aurel Nanu și Prot. Mihail Neagu; diaconii: I. Circov și Dr. N. Balcă. Predica de consacrare pentru studenții universitari o ține confesorul universității protopop-profesor Aurel Nanu.
8. Joi în 25 Decemvrie (Întâia zi de Crăciun, Liturghia arhierască) servește: I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.
9. Vineri în 26 Decemvrie (A doua zi de Crăciun) servește și predică I. P. C. Arhim. Teodor Scorobeț, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.
10. Sămbătă în 27 Decemvrie (A treia zi de Crăciun) servește: prot. Mihail Neagu, preotul Nicolae Vonica și Ioan Munteanu. Predică: prot. M. Neagu.
11. Duminecă în 28 Decemvrie servește: Cons. Ier. Grovu, prot. Gh. Maier și S. Macarie. Predică: prot.-profesor Gh. Maier. La „Oastea Domnului” predică în sărbătorile Crăciunului: prot. Mihail Neagu, Zosim Oancea, Nic. Vonica și Ioan Munteanu.

Nr. 254/1941

(88) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Abuș, din protopopiatul Târnaveni, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Tel. Român. Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială.
3. Sesie parohială: 12 jug. arător, 6 jugăre cositor, precum și folosința grădinei bisericii.
4. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs, cu toate documentele și cu încuviințarea I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, se vor înainta oficialului protopop al Târnaveni în Târnaveni, la 1 Decemvrie 1941. În înțelegere cu consiliul parohial

Gheorghe Oprean
protopop

Dintr'o cuvântare

la înmormântarea unui credincios, fost bolnav multă vreme

„Sufletul meu este desgustat de viața mea. Lăsa-voi să curgă slobodă tânguirea mea și voi vorbi întru obida sufletului meu”. (Iov 10, 1).

Jalnici ascultători, — Există în Scriptură o viață a durerii: în istoria drepțului Iov.

Lipsit de copii și de averea multă ce avusese, suferind și părăsit „cu toate acestea Iov n'a păcătuit de loc cu buzele sale”. Împăcarea în suferință și-a mărturisit-o prin cuvintele: „Dacă am primit dela Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și pe cele rele?” (Iov 2, 10).

Împăcarea în suferință, rostul acesteia pentru neamul omenesc, este problema pe care o desleagă această istorie sfântă.

Este prea firesc ca, acum când avem în față acest sicriu, gândul nostru să se îndrepteze spre încercatul de Domnul, dreptul Iov. Există atâta asemănare, ce revărsă în suflete împăcarea, încât nu putem să nu apucăm pe această potecă a reculegerii.

Viața regretatului nostru dispărut are această lecție aspră a resemnării, ea a cunoscut ingenuncherea încercării prin suferință, a primit sarcina grea a crucii lui Hristos.

Senin și împăcat, răposatul și-a primit suferința ca pâinea, pe care Cerul o trimite anumitor suflete spre a le rândui o aleasă petrecere în această viață. La umbra acestei suferințe sufletul său s'a răcorit și s'a înălțat pe scara care urcă creasta cea de sus a mântuirii.

Treizeci și trei de ani de îndelungă boală este o nenorocire care arareori se întâlnește! Totuși, adormitul în Domnul s'a învrednicit în tot acest timp de lauda procerului care ferește pe bărbatul ce n'a stat în statul necredincioșilor, ci în legea Domnului a cugetat ziua și noaptea, rugăciunea fiind singura lui împăcare.

Urmas al unei familii fruntașe din parohia noastră, el a pornit pe calea economiei de vite, ocupațiunea de care se leagă trecutul de fală al acestor plaiuri.

Căsătorit la vârsta de 34 ani a trăit sănătos 9 ani. Avea o învățare aleasă, însă o boală grea îi paralizăză partea dreaptă a trupului și, în puterea bărbăției, se înfrățește cu patul.

Casa și curtea îi sânt singurele sale cărări, altarul rugăciunii este suferința și lacrimile. Gândul i s'a răscolit, dar nu s'a pierdut în cărtirea omului ce-i lipsit de credință. El a primit cu creștinească răbdare încercarea, văzând într'însa semnul chemării Domnului spre mântuire. Recules prin rugăciune și credință, el s'a întâlnit cu Mântuitorul, așa după cum s'au întâlnit toți bolnavii din Evanghelle.

În tot acest timp, de îndelungată boală, a fost îngrijit de iubita lui soție cu care a împărțit paharul amărăciunii, fără să cârtească.

Bun și înțelegător, tăcut și virtuos, el a fost alesul prin încercare, chematul de Domnul în școala suferinții. Așa l-am cunoscut cu toții, ca pe un sihastru care se bucură când cineva îl cerceta.

Din pragul mormântului el ne șoptește cuvintele Molitvelnicului: „Acum m'am odihnit și am aflat ușurare multă, că m'am mutat din stricăciune și m'am dus la viață, Doamne. Mărire Ție!”

Răposatul se adresează, prin cuvintele preotului mai întâi spre devotata lui soție, se adresează rudeniilor sale, prietenilor și tuturor acelora cari l-au cercetat, și-au vorbit frumos, picurând în sufletul lovit de durere liniștea odihnitoare și îi roagă să primească mulțămirea sale.

Dumnezeu să-l primească în patria însoțită de lumină a fericirii veșnice!

Pr. Gh. Șerbu-Satulung

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Redactor responsabil: Prof. Dr. D. Ștefănescu

INFORMAȚIUNI

Răscumpărare. Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* și-a răscumpărat felicitările de ziua numelui, dăruind suma de 10.000 Lei pentru ajutorarea răniților din spitale.

Obișnuita recepție din anii trecuți nu va avea loc la Sf. Nicolae de astă dată.

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* a fost Marți, 25 Noemvrie a. c. la Hunedoara, pentru a vizita biserica cea nouă.

Joi, 27 Noemvrie a. c. I. P. S. Sa a vizitat clădirea bisericii noi din Tălmăciu (Sibiu).

† **Ecaterina N. Iorga, soția celuice a fost profesorul Nicolae Iorga, «după un an de demnă suferință» a trecut la cele veșnice și a fost coborâtă în locul de eternă odihnă Marți, în 25 Noemvrie 1941, la cimitirul Bellu din capitala țării. Tovarășă de viață și adeseori colaboratoare înțelegătoare a marelui cărturar, a stat alături de dânsul în drumurile lui pe la vechi biserici din satele și orașele ardeleni, ca și în călătoriile din țările apusului. Suflet nobil de matroană română, brașoveană de naștere, din familia Bogdanilor, a știut să creeze un cămin al familiei, unde covârșitoarea putere de muncă a profesorului să se poată desfășura cât mai nestingerită. După noaptea cumplită din Noemvrie anul trecut, a trăit retrasă, în minte cu icoana nelegiurii fără seamăn, ce i s'a făcut. Dumnezeu să-i respălătească bunătatea sufletului cu bucuria luminății și veșnicei Sale împărății!**

Parastas în amintirea Mocioneștilor. P. S. Sa episcopul *Vasile* al Timișorii a dispus ca, în 30 Noemvrie 1941, să se celebreze în fiecare comună a eparhiei parastas în amintirea membrilor decedați din familia Mocioni: *Andruș, preot Constaștin, Ioan, Petru, Andrei, Antoniu, Gheorghe, Lucian, Mihai, Alexandru, Eugen, Zeno, Antoniu, Ionel*, cu tot neamul lor și să se cetească din partea preotului slujitor credincioșilor circulara dată în acest scop, în care se cinstește amintirea celorce s'au distins prin luptă de apărare a drepturilor bisericii ortodoxe și ale neamului, ilustrându-se printr'un lung șir de fapte în folosul obștesc.

† **Dr. Liviu Micsa, fruntaș român din regiunea Someșului și eminent jurist, și îndrumător al țărânimii din acele părți, s'a stâns din viață în etate de 67 de ani și a fost înmormântat în cimitirul dela Dej, în 2 l. c. Blând și cum-pătat la vorbă, a slujit cu cinste interesele poporului din județ timp de câteva decenii, câștigând simpatia tuturor cercurilor. Odihnească cu dreptii!**

Grija de bibliotecă populară nu este, poate, nicăiri mai dezvoltată ca în Germania. Progresele lor, după anul 1933, a crescut în mod extraordinar: dela 6 mii la 21 de mii. Afară de bibliotecile pentru popor, există 55 mii de biblioteci școlare, — fiecare școală primară, până în cele mai depărtate sate, își are biblioteca.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 30 Noemvrie 1941, va predica părintele prot. *Gh. Maior*.

Societatea de lectură a studenților dela Academia teologică «Andreiană» va sărbători, ca de obicei, amintirea marelui său patron, al cărui nume îl poartă. Astăzi, Sâmbătă, în Aula Academiei, se va desfășura un îngrijit program de coruri, recitari, introduse prin cuvântul de deschidere rostit de p. prof. Dr. Gr. T. Marcu. Conducerea muzicală o are p. prof. Gh. Șoima.

Fotografiile documentare din nord, nord-vestul Ardealului și Munții Apuseni, se pot vedea expuse în Palatul Universității „Regele Ferdinand I”. Expoziția, organizată de Oficiul de turism și de Muzeul etnografic al Universității, rămâne deschisă până la 20 Decembrie 1941.

Ciclul de conferințe, organizat din partea „despărțământului Astra”, Sibiu, se inaugurează Duminecă 30 Noemvrie 1941, ora 18, în sala festivă a județului Sibiu. Va vorbi dl prof. univ. I. Lupas despre: Cetățuia Carpaților, centru de conservare etnică și inima organismului geopolitic românesc. Intrarea benevolă.

Nr. 1661/941

(87) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Porumbacul de sus apusean**, din protopopiatul Avrig, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială de 4 jugăre arător.
3. Venitele stolare uzitate în parohie.

Cererile de concurs și autorizația de candidare dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele necesare, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Avrig.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român al Avrigului în înțelegere cu consiliul parohial. Avrig, 10 Noemvrie 1941.

Aurel Nistor
adm. protopop.

(86) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei a II-a de clasa I, dela biserica Sfântul Nicolae din **Brașov-Scheiu**, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar ca dela stat, plătit de biserica Sf. Nicolae din Brașov.
2. Locuință în natură după disponibilitate, sau bani de cvartir.
3. Sesiune parohială 31 jugăre.
4. Stola obișnuită.

Vor fi preferați candidații cu calificare universitară.

Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și cu autorizația de a candida dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen oficiului protopopesc ortodox român al Brașovului, iar concurenții se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sărbătoare, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a face cunoștință cu poporul dreptcredincios și a cânta, a predica și eventual a celebra în biserică.

Consiliul parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov-Scheiu, în înțelegere cu oficiul protopopesc

Dr. N. Stinghe
adm. prot.

Nr. 727/1941

(90) 1—3

Concurs repeșit

Pentru întregirea postului vacant de paroh în parohia **Pui-Galați**, se publică a doua oară concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român. Venitele acestui post sânt:

1. Locuință în natură.
2. Salarul dela stat.
3. Sesiune de 32 jugăre, și anume: opt jugăre pământ arabil, restul fânaș și pășune.

4. Două mierțe (30 litri) porumb nesfărâmat și câte o zi de lucru dela 29 familii din Galați.

5. Dela familiile din Pui cele de sub pct. 4. răscumpărate în bani, după prețul zilei.

6. Stola obișnuită în parohiile tractului Jiu.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Jiu-Petroșani, în termenul indicat. Se va anexa și permisiunea de candidare dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta, cu prealabila învoire a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, la sfânta biserică din Galați pentru a sluji, predica și cânta, făcând cunoștință cu enoriașii.

Oficiul protopopesc ortodox român Jiu-Petroșani în înțelegere cu cons. parohial. Petroșani, 18 Noemvrie 1941.

Ion Duma
protopop.

Ad. Nr. 326/1941

(91) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Nucșoara**, cu filia **Mălăiești**, din protopopiatul Hațeg, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu 3 camere și dependente, bucătărie de vară și grajduri.
3. Sesiune parohială 26 jugăre.
4. Câte două măsuri à 30 litri porumb nesfărâmat de fiecare casă, minus 30 case rezervate cântărețului și crâznicului.
5. Câte una zi de lucru de fiecare casă.
6. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de autorizația de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc și de celelalte acte prevăzute în Regulament, se vor înainta oficiului protopopesc în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta în parohie cu încuviințarea oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare pentru a se cunoaște de credincioși.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliile parohiale.

Hațeg, 14 Noemvrie 1941.

Ieronim Ciocan
protopop.

În curând vor ieși de sub tipar:

Calendarul Bunului Creștin
pe anul 1942

Calendarul „Oastea Domnului”
pe anul 1942

Sunt aproape gata. Lucrul lor a mers cam încet; o parte din personalul tipografiei fiind dus pe front. — De aceea rugăm pe Cucernicii Preoți să anunțe poporul și să-l îndemne să aștepte Calendarul noastre, cari în prima jumătate a lunii Decembrie vor sosi în toate parohiile. — Prețul unui Calendar va fi 25 lei.